Felette nagy nyomorúságban vagyok,
Uram, eleveníts meg a Te igéd szerint!

Zsoltárok 119,107

2000. Június

III. Évf. 3. Szám

Élő Gyülekezetek

Tartalom:

Az ébredés szó kapcsán a hívő embernek egy-egy területen, városban, országban tapasztalható nagy számú megtérés vagy szellemi megújulás jut eszébe. Talán kevesen gondolnak arra, hogy az egyes ember életében legalább olyan fontos a megújulás, mint a közösség életében. Sőt az egyéni ébredés alapja, illetve kiindulópontja lehet a közösséginek. Visszafelé is igaz: a közösség szellemi hanyatlása az egyénre is negatív hatással van. Valószínűleg nincs olyan hívő keresztyén, aki ne kerülhetne olyan állapotba, amikor azt tapasztalja, hogy bizony szendereg. Amikor az élet aktivitását hozó Szent Szellem tüze elszunnyad, és a szellemi életre hideg köd ül. Vagy lehet, hogy a világ és az Isten szerinti élet között a „kétfelé sántikálás" jellemző rám? Ennek olyan hátránya is van, hogy a sántikálás bármilyen irányba is megyek, kellemetlen. A 119. zsoltár írója így kiált fel: „Felette igen nagy nyomorúságban vagyok, Uram, eleveníts meg a Te igéd szerint!" Ez a zsoltár és a cikk elsősorban azok számára ajánlható, akik maguk is hasonló helyzetben vannak, vagy akik az ilyen helyzetben levőnek szeretnének segítséget nyújtani.

Ébredés
4. oldal

A Gyülekezet közösség. Ha meg kellene határozni, hogy mi az a keresztyénség, talán ez a szó lenne a legkifejezőbb. Közösség Istennel, és közösség emberekkel. Mindkettő igen fontos. Meglepő, és talán sokszor el is felejtjük, hogy a közösségünk egymással egy személyen alapszik. Nem a közös érdeklődés, hobby, a hasonló kor vagy műveltség, nem is a kölcsönös segítségnyújtás hozza össze a tagokat. Jézus Krisztus személye a kapocs. Ha rá tekintünk, az Ő jellemvonásainak kell tükröződnie rajtunk. Mindenek előtt a szeretet és megnyilvánulásai, mint pl. a bizalom. Krisztus személyét szemlélve, illetve a cikket olvasva, az a gondolatunk támadhat, hogy teljesen meg kellene változnunk. Igen, az ismeretnek tettekben kell megnyilvánulnia. Valószínű, hogy áldozatokat is kell hozni. „De ezek az áldozatok kötnek össze bennünket, és kötnek ahhoz, aki egyedül képes erőt adni mindezek elhordozásához."

Szellemi közösségben élni
4. oldal

Ha elolvassuk Nehémiás könyve harmadik részének, elsőre talán túlságosan aprólékosnak tűnő leírását Jeruzsálem falának, kapuinak és őrtornyainak helyreállításáról, rá kell jönnünk: *mindenkire szükség volt*. Képzeljük el, milyen sürgés forgás lehetett, milyen munkakedv, milyen lelkesedés, mégha csúfolkodók támadták is őket. Együttes erővel, egy népként, egy célt követve, de a várost övező fal különböző részeit egymás között felosztva, különböző szolgálatokban szorgoskodva tették a dolgukat. Ma egy Nép vagyunk a Krisztusban, egy Urat szolgálva és egy Országot építve éljük hívő életünket. *Mindenkire szükség van*, de az ajándékokat Ő osztja szét köztünk. Ő hív el a megfelelő területre, ahol betölthetjük küldetésünket. Nem mindig könnyű megtalálni a helyünket. Befolyással vannak ránk mások, saját vágyaink, elképzeléseink. A keresésben néha megfáradva restekké válhatunk. Adja az Úr mindannyiunknak, hogy miután drága véren megváltott, használni is tudjon. Vegyük szorosabbra vele a kapcsolatot, kiáltsunk tanácsért, s közben tegyük a dolgunkat, Ő megmutatja magát.

Szolgálnék, de hogyan?
6. oldal

Az Újszövetségben több testvérünkről olvashatunk, akik a szerzők (Pál, Péter, János stb.) kortársai voltak. Vannak, akiknek csak a neve maradt fönn Isten írott Igéjében, van, akinek részleteiben ismerhetjük meg az életét. Egyesek, hibáik miatt, tanulságul állnak előttünk, mások példás életéből, szolgálatából kaphatunk biztatást. Ez utóbbiak közé tartozik a „bajtárs", „munkatárs", „atyafi" és hű szolga Epafroditus.

Epafroditus
7. oldal

KEGYELEM és IGAZSÁG

Ébredés

Hevesi Ödön

Aki időt vesz arra, hogy a Bibliának ezt a leghosszabb zsoltárát figyelmesen olvassa és tanulmányozza, megdöbbenéssel fogja észrevenni, hogy a megelevenedési gondolat az egész zsoltáron végigvonul. Amikor évekkel ezelőtt erre felhívták a figyelmemet és időt vettem magamnak, hogy e zsoltárt tanulmányozzam, több mint 15 verset találtam, melyben ez a gondolat újra és újra megismétlődött. Ez gondolkodóba ejtett és azt kezdtem kutatni, milyen ember volt e zsoltár írója, és vajon miért írt annyit e megelevenedésről.

Elsősorban arra a megállapításra jutottam, hogy a zsoltár írója olyasvalaki volt, aki ismerte az Urat, mai nyelven úgy is mondhatnánk, hogy hívő volt. Hiszen az egész zsoltár az Úr törvényét dicsőíti, az Úr parancsolatait magasztalja. Aki ezt annyira részletesen tudja megírni és fejtegetni, az az Urat nemcsak elméletből, hanem kétségtelenül saját tapasztalatból is ismeri. Csak aki már egyszer behatolt az Úr szentélyébe, az képes azokról a dolgokról beszélni, amelyeket az Úr szentélyében látott, mert Isten ezeket a titkokat csak az Őt ismerők előtt tárja fel. Kétségtelen tehát, hogy az író az Urat ismerte és követte.

Azután kétségtelen az is, hogy itt nem testi megelevenedésről van szó, hanem a zsoltáríró ismételt felkiáltása másra vonatkozik. Szívének kiáltása: „Felette nagy nyomorúságban vagyok, eleveníts meg”, csak szellemi nyomorúságra, szellemi haldoklásra vonatkozhat. Úgy látszik tehát, hogy árnyék, egy lidércnyomás borul a zsoltáríró életére, valami van, ami nem olyan, mint amilyennek lennie kellene, küszködik, gyötrődik önmagával, összeroskad a teher alatt, amellyel megbirkózni nem bír, és e belső megrázkódtatás következtében a küzdelemben kifáradva, elernyedve, elcsüggedve kiált fel ismételten.

Vajon mi lehetett ez a teher, mi lehetett ez a nyomorúság? Csak kétfélére gondolhatunk. Lehetett valamilyen tudatosan elkövetett bűn. Gondolhatunk olyasmire, mint ami egykor Dávid bukását okozta. És lehetséges, hogy a bűne feletti bánkódás csalta ajkára e kiáltást. Azonban a tudatosan elkövetett bűnt rendszerint megbánja az ember, és tudja, hogyha e bánata őszinte, Isten megbocsátja hűtlenségét, arról nem emlékezik meg többé, a teljes béke és boldog közösség közte és Isten között újra helyreállott. Lehet azonban az is, hogy nem egy egyszeri bűnnel állunk szemben. Van ugyanis valami, ami az Istent követő ember életében ennél sokkal nagyobb veszélyt jelent, de sokkal nagyobb nyomorúságot is okoz. Ez az, ha az illető apránként hanyatlik, fokozatosan elhidegül és érzi, hogy szívében távolodik Istentől.

Ha az Istent követő ember arra kezd visszaemlékezni, hogy volt idő, amikor a szíve meleg szeretettel dobbant Ura, Teremtője és Megváltója felé, amikor a krisztusi áldozat számára szívbemarkoló valóság volt, most azonban azt látja, hogy lelki élete elhidegült, és minden más, mint ahogy egykor volt; akkor az ilyen lelket nagy veszély környékezi!

Ez az élmény annál szomorúbb, mert már ismert valami jobbat, mert volt idő az életében, amikor bűneivel Istenhez fordult, és tőle bűnbocsánatot és új életet nyert. Milyen szomorú, ha az, amit az ember megszerzett, újra elvész. Köztudomású, hogy az alvó keresztyén élete boldogtalanabb, mint azé, aki az Urat még sohasem ismerte meg. Mert hiába próbálkozik az előbbi újra belekostolni a világ örömeibe, hiába próbál az árral úszni, ezt már csak rossz lelkiismerettel teheti. Évekkel ezelőtt levelet kaptam egy fiatal asszonytól, aki épp ebbeli nyomorúságát vázolva a következőket írta: Sehol sem találom a helyemet, sehol sem vagyok boldog. Ha egy összejövetelen vagy keresztyén testvérekkel vagyok együtt, valami vádol, hogy nem vagyok olyan, mint amilyennek lennem kellene. Ha pedig a világi szórakozásokban veszek részt, az a tudat, hogy valami mást is ismertem, elveszi ez élvezeteknek azt az örömét, amely miatt a világ gyermekei azokat keresik. Vajon te, aki e sorokat olvasod, nem tartozol-e közéjük? Egykor béke és boldogság töltötte el szívedet, és mi a helyzet ma?

Valld be önmagadnak és az Úrnak, hogy ez a békesség és öröm már nem él a szívedben. Valami történt, sok minden történt, legtöbbnyire bizonnyal apróságok, ezek azonban mindinkább eltávolítottak az Úrtól, és ma ahelyett, hogy annyi idő múlva hitben erősödve, kegyelemben és ismeretben gyarapodva méltóan állnád meg helyedet, visszahanyatlottál, elrenyhültél, sőt ami még súlyosabb, el is aludtál.

Ma – sajnos – több az alvó, mint az éber keresztyén. Vajon te az alvók vagy az éberek közé számítod magad? Mit ér egy alvó keresztyén? Vajon nem ezek-é azok, akik szégyent hoznak Jézus nevére? Nem ilyeneknek szól-e az Úr szava: „Serkenj fel, aki aluszol, és felragyog tenéked a Krisztus.” Vajha a Szent Szellem megmutatná, hogy életed mennyire szégyenletes. És vajha ez a megismerés kicsalná lelkedből a zsoltáríró felkiáltását: „Felette nagy nyomorúságban vagyok, Uram, eleveníts meg a Te igéd szerint.” Add vissza azt, ami egykor az enyém volt, add vissza azt a békességet, mely egykor szívemet betöltötte, add vissza azt a bizonyságtevő készséget, mellyel egykor rendelkeztem, add vissza azt a buzgóságot, amellyel imádkoztam és követésedben állottam, add vissza mindazt, ami az enyém volt, de amit könnyelműségem, nemtörő-

„Felette nagy nyomorúságban vagyok, Uram, eleveníts meg a Te igéd szerint!” (Zsolt 119,107)

„A törvény [illegible] kegyelem és az igaz[illegible] által lett.” (János evang. 1:17)

dömségem, felületességem, önzésem és minden egyéb mulasztásom, sőt bűnöm következtében elvesztettem!

Isten visszaadhatja azt, ami a miénk volt, amit elvesztettünk, sőt többet is tud adni. Hadd tegyek bizonyságot. Ha a magam életébe tekintek, nemcsak arra az időre emlékszem, amikor Isten bűneimet bocsátotta meg, hanem arra is, amikor Isten megmutatta, hogy az életem mennyire nem az Ő akarata szerint való. Amikor rájöttem, hogy az a nevem, hogy élek, de Isten másképp ítél meg engem. Ez bizony keserű megismerés! Amikor az ember rájön, hogy külsőleg részt vesz az istentiszteleti dolgokban, a gyülekezeti életben, de Isten mindezt a munkáját megítéli és semmibe se veszi!

Pál apostol az efézusbelieket inti e szavakkal: „Serkenj fel, aki aluszol, és támadj fel a halálból." És ezt annak az efézusi gyülekezetnek írja, amely az ő kézrátétele által nyerte el a Szent Szellemet. Az isteni kegyelem nagysága mutatkozik meg abban, hogy hajlandó újra mindent megbocsátani, bennünket felébreszteni, és megadni azt, sőt még többet is, mint ami egykor a mienk volt. Megtörténhetik az, amit ezzel kapcsolatban az apostol a gyülekezetnek ajánl, ti. hogy „teljesedjetek be Szent Szellemmel."

Ezzel kapcsolatban két dologról kell megemlékeznünk: arról a hatásról, amelyet az számomra, és arról, melyet az rajtam keresztül mások számára jelent. Ami engem illet, a teher és a nyomorúság, amely lidércnyomásként nehezedett reám, eloszlik, mint a reggeli köd a nap sugaraiban. A szív nyomorúság helyett örömmel és békességgel telik meg. Az a boldogtalanság, amely eddig gyötört, megszűnt. Újra helyreáll a zavartalan közösség Istennel. Nincs többé lelkiismeretfurdalás, és nincs többé kétfelé sántikálás.

A Szent Szellemmel való beteljesedésnek másik következménye, hogy szívünk és szánk nem tarthatja magában a benne felgyülemlett boldogságot és békességet, hanem az kikívánkozik onnan, kibuggyan belőle, mint folyadék a színültig töltött pohárból. Nem lehet eltakarni a hegyen épített várost, azt mindenki látja! Az égő gyertya fénye egész környezetét beragyogja! A só az egész ételt megízesíti! A tűz mindenre átterjed, amit elér! A Szent Szellem is tűz, mely bennünket betölt, és belőlünk tovább terjed. Nyáron, szárazság idejében gyakran hallani erdő- és mezőtüzekről és e hírek sokszor a tűz keletkezésének okát is megjelölik. Legtöbbször elővigyázatlan arrajárók rágyújtottak egy cigarettára, és az égő gyufaszálat eldobták. Milyen kevés tűz van egy gyufaszál fejében, és hány hold mező vagy erdő égett le!

Így van ez a Szent Szellem tüzével is. Ha az, ami bennem van, valóban igazi tűz, a Szent Szellem tüze, akkor az magában fogja hordani a tűz tulajdonságait is. Ha azonban az, ami a szívemet betölti, csak látszat, akkor az hatástalan lesz. A látszat-tűznél senki meg nem melegedhetik, a látszat-tűz senkire át nem terjed. A valódi azonban annál inkább.

Ébredéseket nem lehet szervezni, rendezni vagy megrendelni. Szinte azt is mondhatnám, hogy ébredésért még imádkozni sem elég. Pedig milyen nagy szükség van ébredésre. Amit megtehetek, az egyedül a következő: odaállok az Úr elé és felkiáltok hozzá: „Felette nagy nyomorúságban vagyok, Uram, eleveníts meg!" Ha az Úr engem megelevenít és a Szent Szellem tüze az én szívemet betölti, akkor az Úr Igéje szerint ennek a tűznek, hacsak meg nem oltom, tovább kell terjednie. Hogy hogyan terjed tovább, azt előre kiszámítani nem tudom. De ha engedelmességben járok, akkor érzem, hogy erő működik bennem, mely nem az én erőm; hogy szavakat mondok, melyek nem az én szavaim; tetteket cselekszek, melyek nem az én tetteim. Azon lepődöm meg, hogyis tudtam valaki előtt bizonyságot tenni, miért nyilt meg a szívem szeretettel valaki iránt, hogy segítségére tudtam lenni. Nem én vagyok az, aki ezeket cselekszem, hanem a Szent Szellem, akinek magamat, mint eszközt, rendelkezésére bocsátottam. Így az a tűz, ami betölt, átcsaphat egy másik, egy harmadik személyre is, és létrehozhat olyan megmozdulást, mely komoly ébredést jelent.

Ahhoz azonban, hogy az ember Isten kezében használható eszköz legyen, hogy az Ő dicsőségére élhessen, hogy mások áldására lehessen, az szükséges, hogy őszinte alázattal és bűnbánattal, méltatlan voltát beismerve, felszakadjon ajkáról a kiáltás: „Felette nagy nyomorúságban vagyok, Uram, eleveníts meg a Te Igéd szerint!"

Kegyelem és Igazság 1943

„Felette nagy nyomorúságban vagyok, Uram, eleveníts meg a Te igéd szerint!" (Zsolt 119,107)

„A törvény
és az igaz

Vida Sándor

MIT KELL TUDNI A BIBLIAÓRÁRÓL?

A bibliaóra egy bibliaolvasó közösség, egy meghitt kis csoport, ahol a gyülekezet összeül, amely egy vezető irányítása mellett boncolgatja az Igét. Mindenki hozzászól, vagyis elmondja az Igével kapcsolatos gondolatait, meglátásait. A bibliaóra a felnőttek bibliai elemi iskolája.
Módszere: kérdve kifejtő, vagyis az a cél, hogy bizonyos kérdések alkalmazásával kihámozzuk a bibliai igazságok magvát, meglássuk az Ige szépségeit, és megértsük Isten hozzánk intézett üzenetét.

Felkészülés egy bibliaórára:

! Egy jól megválasztott szöveg felér egy fél prédikációval.
! Olvasd el az igeszakaszt többször, minden szón alaposan elgondolkozva!
! Igyekezz megérteni minden szó teljes tartalmát, nézz meg több fordítást, más szavakkal add vissza az értelmét!
! Figyelj az összefüggésre, mi áll szövegszakaszod előtt és után! Korrajz, helyzetkép, párhuzamos helyek?
! Nézz utána, hol olvashatsz még valamit arról, ami a választott szakaszban áll! Üdvterv, üdvtanítás?
! Ellentéteket vess egybe, hasonlítsd össze!
! Tégy fel kérdéseket! Ki, mi, hol, mikor, hogyan, miért, milyen eszközök? Hányszor, meddig?
! Keress az Igében diszpozíciót! Téma partíció (részekre osztás), osztályozás, kifejtés.
! Világítsd meg Igédet képekkel, történetekkel, példázatokkal!
! Ragaszkodj a témához, de legyen szó: bűnről, megváltásról, hitről; Krisztus haláláról, megdicsőült életéről, uralmáról, eljöveteléről; felhívás a hitre, engedelmességre, mert ha nem: ítélet és kárvallás a következménye, ha igen: örök élet már itt, s odaát;
! Légy egyszerű, rövid, lendületes!

Olvasd Bibliádat a térdeiden, s tanulj belőle minél többet! Ne bámulni, ne kritizálni menjünk be a Biblia királyi palotájába, hanem menjünk, hogy megtaláljuk a Királyt, és boruljunk hódolatai eléje!

THOMAS BECKER

Szellemi közösségben élni

Minden szellemi közösség azon alapszik, hogy Jézus Krisztus a gyülekezet középpontja és Ura. Ezért a közösséget nem pusztán az együttlét kedvéért gyakoroljuk. Krisztusért jövünk össze, és nem azért, mert olyan szívesen vagyunk együtt, vagy mert olyan szívesen teszünk együtt valamit. Ha a közösség utáni igényünk – az emberi melegség, közelség utáni vágyakozás – kerül előtérbe, akkor túl hamar csalódunk. Ezt az igényünket nem fogjuk tudni kielégíteni, ezért állandó kudarcélményben lesz részünk, és visszahúzódunk. Ez egy bizonytalan alap.

Milyen alapon volt együtt Dávid „hősi hadserege”? „Hozzá gyülekezett mindenféle elnyomott, eladósodott és elkeseredett ember, ő pedig a vezérükké lett” (1Sám 22,2). Bár a közös ebben a seregben a csalódottság, az egyetlen közös támaszuk mégis Dávid. Az elkeseredettek nem tudják egymást biztatni, a megterheltek nem tudják egymásról a terhet levenni. Ugyanez vonatkozik Jézus Krisztus „hősi hadseregére” is. Hiszen itt sincs sok test szerinti nemes ember – hangsúlyozza Pál apostol az 1Kor 1,26-ban. Azonban a mi „Vezérünk”, Jézus Krisztus sokkal jobban összetart bennünket, mint egykor Dávid az ő seregét. Ő köt össze bennünket, akik elkeseredettek, megterheltek és gyengék vagyunk.

Hogyan lehetséges mégis az, hogy gyülekezetek hullanak szét, hogy egymáson megbotránkozunk, vagy hogy már nem jövünk ki egymással?

És talán mindezt „tanításbeli felfogások különbségével” sikerül álcázni!

Krisztus állított bennünket egymás mellé. Mi sohasem kerestük volna egymást. Személyes szimpátiánk alapján teljesen mások felé fordulnánk. Ha gyülekezeteinkben az első helyen az Úr és az Ő célja áll, akkor nem aprózzuk el magunkat a személyes vitákban.

Ha figyelmünket egyértelműen az Úr Jézus visszajövetelére irányítjuk, akkor eltűnnek a jelentéktelen különbségek és véleményeltérések. Megszűnik a hatalomért, megbecsülésért és tekintélyért való küzdelem (a gyülekezetben is!), ha Jézus szavát komolyan vesszük: „...egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan tanítványok vagytok” (Máté 23,8). A Gyülekezet Jézusé, Ő a Gyülekezet Feje és Ő az építője is. Közösségünknek, amelyet ápolunk (ápolnunk kellene), az a célja, hogy Jézus Krisztust jobban megismerjük, felkészüljünk a szolgálatára, és hogy Őt dicsőítsük. A következő két fejezetben megláthatjuk, hogy ez nem csak egy elméleti, érzelemtől mentes üres frázis .

A mai gyülekezetek gyenge pontja a szellemi közösség teherbíróképessége, és úgy tűnik, ez már az apostolok idejében is kardinális kérdés volt. Egy téma sincs a levelekben olyan gyakran és olyan részletesen említve, mint a gyülekezeten belüli együttélés kérdése. A szellemi közösség teherbíróképessége abban mutatkozik meg legjobban, hogy milyen bizalommal vagyok a testvérek felé.

Vannak emberek, akiktől mindent elfogadunk, de ha ugyanazt egy másik ember mondja, akkor rögtön „kiakadunk”, vagy egyszerűen nem fogadjuk el.

Van, hogy bizonyos információkat az egyik embertől minden további nélkül elfogadok, míg ugyanezt a másiknál kétségbe vonom. Miben különbözik az előző két példa? Egyedül abban a magatartásban, ahogy <u>én viszonyulok</u> a szemben álló félhez. Ha bízom abban, hogy az én testvérem a javamat akarja, akkor bármit megmondhat nekem. Másrészt, ha rosszalló megjegyzéseket hallok testvérekről, akiket én becsülök, akkor azokat nem hallgatom meg.

A testvérek felé tanúsított bizalom a leghatékonyabb védelem a pártoskodással és a vitával szemben.

A bizalom forrása a szeretetben van. „A szeretet... mindent hisz, mindent remél” (1Kor 13,7). Itt nem naivitásról van szó, hanem egy egészen tudatos lépésről, amit a testvérem felé teszek meg. Így érthetjük meg a szeretet további ismertetőjegyeit is: „...nem viselkedik bántóan, nem rója fel a gonoszt, mindent elfedez, mindent eltűr” (1Kor 13,5-7).

A bizalomra nem várni kell, hanem inkább adni.

Megosszam másokkal az életemet, a gondolataimat, a terveimet, a dolgaimat, netán a tévedéseimet és a gondjaimat is? Az talál barátokra, akinek a vendégszeretete nemcsak a lakására korlátozódik, hanem egész életébe betekintést, sőt beleszólást enged. Ebben a dolog-

Valójában mi különböztet meg bennünket a **Nyúltenyésztők Egyesületétől**, a **Sakk-klubtól**, vagy a **Háziasszonyok Szövetségétől?** Egyáltalán eltérünk-e tőlük valamiben? Min alapszik a mi közösségünk?

ban maga az Úr adott nekünk példát, akit a „bűnösök és a vámszedők barátjának” neveztek. Ő Istennek kiválasztottja volt, akit szentsége sohasem tartott vissza attól, hogy életét és gondolatait a legkülönfélébb emberekkel megossza. Még Júdásnak is bizalmat szavazott azzal, hogy átadta neki a pénzt, jóllehet tudta, hogy ő tolvaj.

Csak annak tudom a bizalmát megnyerni, akinek én is bizalmat szavazok. Két ember közti szellemi kapcsolat jó lehetőséget nyújt arra, hogy az egyik megnyíljon, és a másik abból profitáljon: pl. egy hitben tapasztaltabb – akinek egy jó kapcsolata kezd kialakulni egy (azonos nemű) hitben fiatalabbhoz – engedje, hogy a másik betekinthessen az ő szellemi életébe. Kezdődhet ez egy hetenkénti találkozással, ahol együtt imádkoznak, Bibliát olvasnak és nyíltan megbeszélik a keresztyén élettel együtt járó örömöket és fájdalmakat. Ha már közelebbről megismerték egymást, akkor a hitben idősebb az együttes beszélgetések alapján konkrét szempontokat javasolhat a másiknak, hogy segítsen a szellemi adományokat felismerni és felszínre hozni. Segítség az, ha a hitben tapasztaltabb őszinte betekintést enged a saját életébe. Végül is ezzel bíztatja a fiatal megtértet abban, hogy ezen az újonnan választott úton előbbre jusson, és másoknak is olyan módon segítsen, ahogy neki segítettek.

Egyoldalú lenne a fenti gondolatok megvilágítása, ha nem foglalkoznánk azzal, hogy a szellemi közösség milyen áldozatokkal jár.

Az, hogy egy szellemi közösség mennyire valódi, nagyon jól lemérhető abból, hogy ki mennyi áldozatot hajlandó vállalni a másikért. Mindnyájan jól ismerjük a János 3,16-ot, de ki ismeri az 1Ján 3,16-ot? „Abból ismerjük a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk, ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért.” János levelének az a fő mondanivalója, hogy „úgy kell szeretnünk egymást, ahogy az Úr szeretett bennünket”.

Aki a „Főt” (Jézust) szereti, annak szeretnie kell a tagokat is, mivel a tagok a Főhöz tartoznak.

Hogy néz ki ez a szeretet a gyakorlatban? Ha a szellemi közösség olyan, mint egy önkiszolgáló üzlet, akkor hamar kifosztottá válik. Ha ebben a világban nyitott szemel járunk, akkor általában ezt a hozzáállást figyelhetjük meg. De Isten az Ő gyermekeit éppen arra szólítja fel, hogy azokat szeressék, akiket nem szeretnek, azoknak adjanak kölcsön, akiktől semmit sem várhatnak vissza (Luk 6,35). Pontosan ez az, ami megkülönböztet bennünket a környezetünktől. Erre gondolt Jézus Krisztus, amikor azt mondta: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13,35). A jeruzsálemi gyülekezet éppen ezzel hívta fel magára a figyelmet, mivel olyan gyülekezet volt, ahol a hívők szívben és lélekben egyek voltak, ahol nem volt olyan dolog, amit ne osztottak volna meg egymással, és ahol együttesen várták az Úr visszajövetelét. (Csel 4,32). Ez nem pusztán egy közösségi érzés volt, hanem ezért áldozatot hozott minden egyes család.

Hol vannak azok a testvérnők, akik egy levélen vagy egy telefonhíváson keresztül bíztatják a többieket, akik betegeket látogatnak, és vigasztalást visznek Isten Igéjéből?

Akik a gyereknevelésssel eltöltött időt és vesződséget végtelenül fontosnak tartják?

Hol vannak azok a férfitestvérek, akik nemcsak a munkahelyi követelményeknek tesznek eleget, hanem készek Isten gyülekezetére is időt szánni?

És végül készek vagyunk-e arra, hogy a mi elméleti követésünk más testvérek által gyakorlativá válhasson, és hogy elfogadjuk mások tanácsát?

Igen, ezek valóban mind nagy áldozattal járnak! De ezek az áldozatok kötnek össze bennünket, és kötnek ahhoz, aki egyedül képes erőt adni mindezek elhordozásához.

A testvérek felé tanúsított **bizalom** a leghatékonyabb védelem a pártoskodással és a vitával szemben. A **bizalomra** nem várni kell, hanem inkább adni.

***

Háromféle teherhordozó hívő van:

! van, aki oszlopnak látszik, de nem az;

! van, aki oszlop, bár nem látszik annak;

! van, aki oszlopnak látszik,

Szolgálnék, de hogyan?

Dicséri, áldja szüntelen
Jézust a szívem, ajkam.
Amit Ő művelt énvelem,
amit Ő végzett rajtam,
azt némán el nem hallgatom,
ki jártam könnyes utakon,
csodáit zengem vígan,
hirdetem boldogan.

Rég koldus voltam, úttalan,
Jézusban kincset leltem.
Utamnak drága célja van,
betölti fénnyel lelkem.
A kincset széjjel osztani,
és róla jó hírt mondani.
Szolgálat boldog útja,
szent küldetésem ez.

Szolgállak téged szüntelen,
Jézusom, fénylő hajnal,
törölve fájó könnyeket,
harcolva búval, bajjal,
míg utam hozzád el nem ér,
hol nincs árnyék, eltölt a fény,
és színről színre látom,
tündöklő arcodat.

Mi az, amit Isten vár el, és mi az, amit mások várnak el tőlem az Úr nevében?

Egy gyülekezet akkor élő, ha tagjai szolgálnak. Ezt mindnyájan tudjuk, elfogadjuk. Ha csak eljárunk az alkalmakra, és a végén – talán okkal, talán ok nélkül – elsietünk, nem adunk még lehetőséget sem magunknak arra, hogy szolgálathoz jussunk. Esetenként egy fűszál sem jut nekünk abból a szomjazó rétből, amelyről mi is vígan legelészhetünk, ahol futkározhatunk, vagy éppen pihenhetünk. Nem járulunk hozzá, hogy Isten népének ez a nyája erősödjön, elevenebb lehessen. Eközben mi is a lassú elhalás felé tartunk, hiszen az egy testként értelmezett gyülekezetnek bénuló ujjperce, kihullás előtti hajszála, letörés előtti körömszéle válik belőlünk, ha nem vállalunk részt a közös feladatokból.

Vajon miért van ez így – ha netán így volna?

Az egyik lehetséges válasz erre így hangozhat: „Nem is igaz, hogy nem vállalok semmit, hiszen én szoktam összeszedni az énekeskönyveket az összejövetel után a padokból.” Egy másik változat ez lehet: „Olyan sok gondom bajom van, az is szép tőlem, hogy eljárok az istentiszteletre.” Természetesen számtalan más válasz is lehetséges.

Ki szabja meg a szolgálatok mennyiségét és területét? Természetesen Isten indíthat valakit arra, hogy erejének, adottságainak – ajándékainak – megfelelő, akár szakmájához közel álló gyülekezeti munkát vállaljon. Ez lehet a legegyszerűbb művelet – mint az említett énekeskönyvek helyretétele –, de lehet más, például családok, öregek segítése, szellemi szolgálatok, mint igehirdetés, gyermekek tanítása vagy ezernyi más dolog. Legalapvetőbb az, hogy imádságos szívvel, jószándékúan végezzék. Maga az imádkozás, főként ha rendszeres, egy nagyon fontos szolgálati terület. Hiszen az Úrhoz való könyörgések mások nehézségeivel azonosulva vagy a néki adott hálaadásaink pont a leghatékonyabb „szolgálat” mások felé is, hiszen minden bajunkat Ő orvosolja, vagy Ő oldotta meg a nehézségünket is.

Természetesen lehet valaki tanácstalan, ezért érdeklődhet a szolgálati lehetőségek felől. A gyülekezeti elöljárók minden bizonnyal tudnak feladatot adni, és jó is, ha náluk kezdjük ezt. Bíznunk kell abban, hogy az elöljáró testvérek Isten Szent Szellemének vezetése által megfelelő területet fognak adni vagy ajánlani. De mi van énvelem, hogyan tudhatom meg Istentől közvetlenül, hogy mi az Ő célja az életemmel?

Éppen ezért, pontosítsuk a kérdést: Hogyan kerülhetem el azt a csapdát, ami abban rejlik, hogy akár az én vágyaim, akár mások bölcstelen elképzelése hatására nem a helyes mezőre indulok, oda, ahol nem nekem kellene pásztorkodni? Vagyis az lenne jó, ha Isten által kijelölt szolgálatba állnék be, de hogyan történjék ez?

Egyetlen jól bevált módja van ennek, az imádság. Sokáig kell kérni az Urat, hogy mutassa meg az akaratát velem kapcsolatban. Háromféle válasza lehet, mint annyi más esetben is, igen, nem és várj. Nem baj az, ha várni kell, hiszen az Úr nem késik soha, legfeljebb én vagyok türelmetlen. Addig sem kell tétlennek lennem, végezhetem az egyszerűbb feladatokat buzgón. Nem muszáj belefásulni az énekeskönyv-pakolásba sem. Meggyőződésem, hogy Isten felettébb örül annak, ha valaki egy egyszerű háttérszolgálatban hűségesen és kitartóan, szerényen tevékenykedik, és ezzel más, talán látványosabb – de Isten szemében nem magasabbrendű – munka feltételeit biztosítja. Hozzájárul mondjuk a gyülekezeti helyiség rendjéhez, tisztaságához, hogy az az Úrhoz méltó küllemű legyen.

Vegyünk egy másik példát. Lehet, hogy családos ember vagyok, úgynevezett hívő család: papa, mama, kisebb-nagyobb gyerekek, esetleg még gondozásra szoruló nagyi is. Én egy vagyok az épkézláb családtagok közül. Bennem van a vágy bizonyos szolgálatra, ugyanakkor másban is felmerül, hogy mire tart alkalmasnak, vagy talán hol szorít a cipő a gyülekezetben. Tudom-e függetleníteni magam ettől a két súlyos tényezőtől?

Uram, kérlek, mutass nekem utat, jelölj ki nekem mezőt! Te indítsd a szívemet, mit tegyek! Bárcsak ne tévednék, bárcsak meghallanám a Te hangodat!

Nos, ez így helyes, és biztos, hogy működik. „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent” (Róm 8,32). Ebben szilárdan bízhatunk, miközben azt is szem előtt kell tartanunk, hogy „Ha valakinek nincs bölcsessége… hittel kérje” (Jak 1,5-6) és meg fogja, azaz meg fogom kapni.

Ez a bölcsességhiány nemcsak nálam állhat fenn. Adódhat olyan helyzet – talán éppen tanácstalanságomon felbuzdulva –, hogy olyan hívő társam próbál befolyásolni, akinek szintúgy nincs meg a kellő bölcsessége, ám úgy érzi, hogy meglátta mi a teendőm. Ez már egy bonyolultabb helyzet, keletkezhet egy feszültség, melyre oly régen vár a Sátán, hogy kikezdje a gyülekezet egységét. Érdemes vigyázni.

Várakozva a „nagy” lehetőségre – vajon mire hív el az Úr – nem szabad megfeledkezni néhány dologról. Főként, ha mint példánk esetében – több irányú elfoglaltságom van, munkás, családos emberként. Ne gondoljuk azt, hogy a hétköznapi élet dolgai, a munkahelyi és az otthoni feladatok nem Isten felé való szolgálatok. Aki ápolja vagy neveli hozzátartozóját, aki felelősségteljesen dolgozik, tisztességes üzletember, mind jó úton jár. Meg fogja találni a gyülekezeti közösségben is a helyét, a fő – vagy nem fő – szolgálati területét. Nem ez a fő, hanem Krisztus.

Másoknak is azt ajánlom, természetes módon végezze a dolgát, járjon munkába, legyen tisztességes, szorgoskodjon az ott-

honi környezetében, vegyen részt gyülekezeti akciókban, vállaljon részfeladatokat, nem kell elhamarkodottan kimondani, hogy EZ AZ ÉN FŐ SZOLGÁLATOM. Egyébként sem az embernek magának kell ezt megállapítania, ha Isten megadja, Ő teszi majd rá a pecsétet is. Nem biztos az sem, hogy látványos szolgálatra hívott vagy hív el az Úr. Várd ki a végét, még akkor is várhatsz, ha mások azt mondják rólad, hogy nagyon rátermett vagy egy dologban. Ha így lenne, akkor is az Úr Jézusé a dicsőség, remélem ez nem kétséges számodra. Csodálatos lenne az igazi helyedet ajándékba kapni az Úrtól. Akkor jöhetne az igazi szárnyalás az Ő sasszárnyain. Meglátnád, eddigi próbálkozásaid ázott verébfióka életveszélyes szárnycsapkodásai voltak csupán a hatalmas mélység felett. Kár lett volna lezuhanni.

Senkit sem szeretnék lebeszélni álmai megvalósulásáról, vagy annak reményétől megfosztani. De nagyon sok olyan esettel találkozhatunk, amikor láthatóan nincs jó helyen a drága testvér.

Van, aki énekelni szeretne, de „nincs ideje” eljárni az énekkari próbákra. Más tanítani próbál, de nem végezte el az iskoláit, pedig már „vén”. Egyesek vállalkozást kezdenének, hogy munkanélküli hívőket foglalkoztassanak –, de a saját lakásukat sem tartják rendben, gyermekeik sem tisztelik őket. Úgy vélem, kicsiben kellene elkezdeni.

Emberi természetünk naggyá szeretne lenni, miközben hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy csak Krisztus lehet bennünk naggyá, Isten dicsőségére. Figyeljünk meg, keressünk igazán „nagy” keresztyén személyiségeket, akiket Isten tett alkalmas szolgákká, és akik ezt oly szerényen tudják mégis elviselni. Megláthatjuk bennük Isten dicsőségét, az alázatos nagyságot.

Ne feledd azonban, miközben ilyen kérdésekkel vívódsz, hogy Isten nem azt várja, hogy tétlen légy és türelmes, hanem azt, hogy tevékeny légy és türelmes. Ne azt várd, hogy majd te egy nagy HŐS leszel, mert a nagy várakozásban elmarad az Úrnak való szolgálat.

–HI

HITHŐSÖK

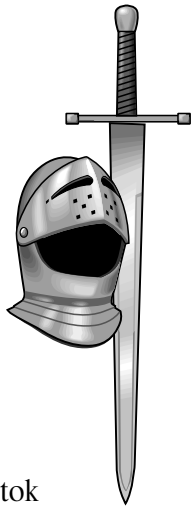

Vida Sándor

Epafroditus

„De szükségesnek tartám, hogy Epafroditust, az én atyámfiát és munkatársamat és bajtársamat, néktek pedig követeteket és szükségemben áldozatot hozó szolgátokat hazaküldjem hozzátok; mivelhogy vágyva vágyott mindnyájatok után, és gyötrődött amiatt, hogy meghallottátok, hogy ő beteg volt. Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az Isten könyörült rajta, nem csak ő rajta pedig, hanem én rajtam is, hogy szomorúság ne jöjjön szomorúságomra. Annakokáért hamarabb küldtem őt haza, hogy meglátván őt, ismét örüljetek, és nékem is kisebb legyen a szomorúságom. Fogadjátok azért őt az Úrban teljes örömmel; és az ilyeneket megbecsüljétek: Mert a Krisztus dolgáért jutott majdnem halálra, kockára tévén életét, hogy kárpótoljon engem azért, hogy nékem tett szolgálatotoknál ti nem voltatok jelen.” (Fil 2,25-30)

Mikor Pál apostol a római börtönben volt, a filippibeliek elküldték hozzá Epafroditust, hogy vele legyen a fogságban, szenvedéseiben osztozzon. A jó elgondolás balul ütött ki: Epafroditus megbetegedett, majdnem meghalt. Pál jobbnak látta, hogy az érte aggódó testvérek megnyugtatására hazaküldje. Hogy megérkezésekor az a szemrehányás ne érhesse, hogy nem tartott ki, Pál levelében kiemeli a hazatérőt, és három jelzőt ad neki:

! *Bajtársnak*, azaz harcostársnak nevezi. Pál Tarsusban sok katonát látott, gyermekkori emlékeiből meríti katonai nyelvezetét. Tudta, hogy egy katona magában semmi, mégis mögötte állt az egész Római Birodalom. Pál maga is Krisztus harcosa, s mint ilyen katona, előretolt képviselője volt az örök Hatalomnak. Megtanulta becsülni társait, akikkel együtt közös Úrnak szolgáltak közös veszedelmek között, közös diadal reményében. A kemény fegyelem, a szüntelen veszedelmek között járás megláttatta társaiban a bajtársat. Az egy fronton küzdés tudata hatalmas erővel összeköt.

! *Munkatárs* az, aki velem ugyanazon szolgálatot végez, ugyanabban a gondolatvilágban él, mint én. Pál Epafroditust munkatársának tekintette, egy rangban állónak tekintette magával. Pál sokat kapott Epafroditustól: meglátta benne, hogy Krisztus személyében milyen hűséges szolga. Spurgeon, a nagy igehirdető bevallotta, hogy eredményeiért személyzetének és munkatársainak tartozik hálával. Munkatársainknak sokszor többet köszönhetünk, mint első pillanatra gondoljuk.

! *Atyámfia,* szó szerint testvér, amit az apostol legelőször említ, mert ez a legmélyebb kapcsolat, ez a fundamentális kapocs. A bajtársi, a munkatársi viszony elhomályosulhat; előfordul, hogy bajtársak a sötétben egymás ellen harcolnak – a munkatársi viszony meglazulhat, a testvéri kapocs megvan. Lehet ellene vétkezni, lehet valaki rossz testvér, de mégis testvér az, aki egy életforrásból származik.

Az egyetemes keresztyénséget – sajnos – összekuszálta a bűn. De képzelj csak el egy búzakalászt: Ha kiszakítjuk belőle a szemeket és külön elültetjük őket, amikor kidugják a fejüket, egymásra mosolyognak. Testvérek, egy ősünk van, ki elvettetett, elrothadt, de feltámadt, hogy sok gyümölcsöt hozzon a halálával: Krisztus Jézus. Hatása alatt nő az élet. Kölcsönös megbecsülés fényével serkentsük egymás életét. Ez serkentette Pált: voltak testvérei. Nem volt családja, de népes család gyermeke volt. Börtöne homályából boldogan látta: tele a sötét világ fénylő csillagokkal, akik bajtársai, munkatársai, testvérei voltak. Gazdaggá tették életét. Ezt a gazdagságot szórja nekünk is Isten. Vegyük észre: legyünk jó bajtársak, hű munkatársak, édes testvérek Krisztus Jézusban!

A békesség fejedelmének útján 1968

2000.08.13-19.

Bibliaiskola Angol Nyelven

A dömösi Biblia Centrumban Roger Brind (gyülekezeti előljáró, történelem tanár és iskolaigazgató Cardiffban) vezetésével angol nyelven bibliatanulmányozó hét lesz.

Téma: ***Isten Igéje***

Isten Igéjének a megbízhatósági tanulmánya – Ó- és Újszövetségi tények, a próféciák, a nyelvi struktúra, a Szentírás hatása, mint az Ige igazságainak ékes bizonyítékai.

Jelentkezés: 2027 Dömös, Kossuth L. u. 173.
Telefon: (33) 482-316

Következő szám

Krisztus gyalázatát hordozva
Az imameghallgatás akadályai

Élő Gyülekezetek

Rendszeresen megjelenő evangéliumi gyülekezeti folyóirat. A kiadvány a Hárfa Evangéliumi Kiadó Alapítvány (Eger, Egészségház u. 23.) gondozásában jelenik meg. Szerkesztők: Maszárovics Zoltán, Lemperger Róbert
A lapot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és lehetőség szerint mindenkinek megküldjük költségmentesen, aki azt kéri. Adományok a kiadó bankszámlájára fizethetők be: Budapest Bank Rt. 10103513-06216100-00000000 Közlemény: „adomány - Élő Gyülekezetek”; vagy csekken, melyet kérésre küldünk.
A példányszámot az igényeknek megfelelően alakítjuk ki. Amennyiben lehetséges, a megrendeléseket a postaköltség miatt összesítve kérjük, vagy nagyobb gyülekezetekben a terjesztőkön keresztül.

Régi Könyvajánló

David Gooding

AZ EVANGÉLIUM LUKÁCS SZERINT

Evangéliumi Kiadó

David Gooding professzor, a belfasti Queen’s University ószövetségi-görög tanszékének nyugalmazott egyetemi tanára, számos evagéliumi könyv szerzője, melyek egy része magyarul is megjelent. Ahogy előszavában írja, könyvében Lukács gondolatmenetét szeretné megérteni, megértetni az olvasóval, s ezáltal feltárni Isten Igéjének olyan kincseit, melyek első látásra nem kézenfekvőek. A könyv az irodalmi-retorikai elemzések, tudományos munkák között is megállja a helyét, értékes eszközt adva a Szentírást mélyebben kutatók számára is.

Az a mag, amelyből ez a könyv kihajtott, mintegy negyven esztendővel ezelőtt hullott lelkembe egy megjegyzés révén, amelyet mellékesen tett egy igehirdető, Harry Lacey Cardiffból. Szerinte úgy látszik, hogy Lukács az evangéliumában lévő anyagot szinte geometriai rendben mondja el. Azóta nagyon különböző szerzők – akik között voltak klasszikusok, rabbinusok és keresztyének – járultak hozzá ahhoz, hogy látásom kialakuljon a Lukács írása szerinti evangélium természetéről, miközben sokan mások, akikről itt nem emlékezhetem meg, segítettek türelmes meghallgatással vagy tevékeny vitával elképzeléseim kialakulásához. Ha akaratlanul is eltulajdonítottam valaki másnak az elgondolását, azért szívből bocsánatot kérek.
Negyven évvel ezelőtt a bibliai könyvek irodalmi szerkezetének tanulmányozása (vagy retorikai kritikája, ahogyan bizonyos körökben nevezik) éppen hogy csak csörgedezett; körülbelül az utolsó évtizedben azonban áradattá duzzadt. Amíg az áradat le nem ülepszik, nem lehet világosan látni az eredményképpen kialakult táj végső és maradandó alakját. Közben azonban nem szabad összetévesztenünk az eszközöket a célokkal, és állandóan ügyelnünk kell arra, hogy az irodalmi szerkesztés tanulmányozását mindig alárendeljük annak az elsődleges célnak, hogy megértsük Lukács gondolatmenetét és azt az üzenetet, amelynek átadására ihletve volt.

David Gooding

Új!

Új!

David Gooding

A KRISZTUSI HITHEZ HŰEN

Evangéliumi Kiadó

A korai keresztyénség történetét a legjobban Lukács evangélista dokumentálta az Apostolok Cselekedetei könyvében.
De hogyan válogatta ki ennek az anyagát?
Megbízható ez az anyag?
Ma is van jelentőssége?
Sokan úgy érvelnek, hogy azok a dolgok, amelyeket a modern értelem elfogadhatatlannak tart a keresztyén evangéliumban (a csodák és különösen a feltámadásban vetett hit), nem lényeges részei ennek az evangéliumnak: ezek csupán a keresztyénség báb-állapotához tartoztak hozzá. Ez nem modern állítás: a szadduceusok sem hittek az emberi szellem halál utáni túlélésében, és a testi feltámadás lehetőségében sem.
A korai keresztyének mégis lényegesnek találták e hittételüket hitük szempontjából. Egy pluralista, szekuláris társadalomban amelyet át meg átjárt a babona döntő dolognak tartották, hogy kijelentsék: Jézus föltámadt a halálból, és ő a Messiás. Nem tudtak csupán Jézus erkölcsi tanítására öszpontosítani, és arra a képre, amelyt ő adott Isten Atyai lényéről.
David Gooding a korai keresztyénség világát kelti életre ebben a könyvében, és érthető képet alakít ki az olvasóban arról, hogy mit jelent valójában hűnek lenni a krisztusi hithez.